

Æresborger: Etablerede, grundlæggende, aksiomer

Tyvvstjålet fra <http://www.fmotl.com/Fundamentals.htm> , skrevet januar 2009 af Veronica: af Chapman-familien, oversat til dansk 2010-05-15 af [Thomas Wagner Nielsen](#):

Etablerede, grundlæggende, aksiomer

(Så forenklet som jeg kan gøre dem, baseret på arbejdet udført af Robert-Arthur: Menard, Mary-Elizabeth: Croft og (til en vis grad Winston Shrouth og Irene-Maus: Gravenhorst). Dybest set er det deres arbejde, fintunet en smule ved omskrivning, og fjernelse af 'Gud' – og dermed reduceret det til helt fundamentale begreber.)

1) 'Lovligt' er dét, det drejer sig om. 'Lovligt' i forhold til 'ulovligt'. Bliv ikke blive fanget i at diskutere 'legalt' / 'illegalt'.

2) For at give en repræsentant magt, er du nødt til selv at have den magt. Du kan ikke give nogen noget, du ikke selv har. Du kan ikke give dem **noget som helst mere** end du, dig selv, har. Derfor kan du se på hvad som helst, enhver repræsentant gør, og sige **“Jeg må have ret til selv at gøre dét, uden – nødvendigvis – at bemyndige en anden til at gøre det for mig”**.

3) I et demokrati, afhænger 'et flertal' ikke af 'store tal'. Et flertal kan være så lavt som ÉN. Og at ÉN (derfor) **nødvendigvis må, i sig selv**, have tilstrækkeligt beføjelse til at omsætte enhver forslag til praksis. (Den amerikanske højesteret har 9 medlemmer. Et 5 til 4 flertal udfører enhver afgørelse. Det er 'demokrati').

4) Som følge af (3) har regeringen ikke mere magt, end du selv har. Beføjelserne er ens. Den eneste forskel er, at din magt er umistelig – den kan ikke tages væk fra dig – hvorimod en regering kan erstattes af et andet hold rollespillere. Derfor er DU den 'øverste'.

5) 'At anmode om tilladelse' er en barnlig handling. At søge 'autorisation' er at 'tigge om tilladelse' og 'at underlægge sig en andens vilje'. Voksne tigger ikke om tilladelse til at gøre noget, de lovligt kan kan gøre, og er parat til at tage det fulde ansvar for. Alt, hvad der kan gives en licens til, skal per definition være fundamentalt lovligt (ellers ville det være ude af stand til at blive givet licens til), og der er derfor absolut intet behov for, at en voksen 'spørger efter sådan en tilladelse'. Det at 'opnå en licens' svarer til at kaste en grundlæggende rettighed væk, og i stedet udskifte den med et (genkaldeligt) privilegium i stedet.

6) 'Registrering' af hvad som helst overfører overlegen ejerskab til den enhed, der accepterer registreringen. Når en vare er blevet registreret, er du ikke længere EJEREN (selvom du stadig kommer til at betale for varen), men i stedet bliver du til HOLDEREN [vogteren]. Dette omfatter biler, huse, børn (der bliver 'mindreårige under værgemål under Staten' i kraft af en fødselsregistrering), osv. ('regis ... ' = overdrage ejerskab til Kronen ... som i øvrigt er Den Britiske Krone i Tempelbaren, og IKKE Elizabeth II).

7) Da dele af Magna Carta blev 'overdraget' til vedtægter, var det, der egentlig foregik, at de grundlæggende rettigheder blev overført til privilegier. Således blev de udvandet. Spredt. Blev gjort magtesløse.

8) I alle tilfælde bliver du altid TILBUDET EN SERVICE – som omfatter ‘ydelser’ – i form af privilegier. Du er altid fuldt ud berettiget til at ophæve sådanne services, og naturligvis vil du også give afkald på tilhørende fordele, som du så vælger. Dit valg er – i sidste ende – enten at forsvare dine (umistelige) rettigheder, eller acceptere (genkaldelige) privilegier.

9) Loven kan give anledning til en FIKTION, men en fiktion kan ikke give anledning til en lov. Derfor har en lovbestemt fiktion kaldet REGERINGEN ingen magt til at lave LOVE. Den er i realiteten BUNDET AF LOVEN (ligesom alle andre, og inklusiv alle andre lovbestemte fiktioner). DEN LOVGIVENDE FORSAMLING er en anden lovmæssig fiktionsenhed. Vedtægter oprettet af Den Lovgivende Forsamling er derfor ikke LOVENE. De er ‘lovgivende regler for et samfund’ og KUN GÆLDENDE FOR MEDLEMMER AF DET SAMFUND. **Meld dig ind i et andet samfund, og du vil være bundet af et andet sæt regler.** (Hvis dette ikke var tilfældet ville det være umuligt at blive for eksempel en Frimurer og være bundet af regler for frimureri). Vedtægter er ikke andet end firmapolitik i FIRMAET DET FORENEDE KONGERIGE, eller FIRMAET DE FORENEDE STATER I AMERIKA, osv. (Se ‘samfund’ nedenfor).

10) Kun et helt uafhængigt menneske af kød og blod, med en levende sjæl, har en bevidsthed. Kun noget med en bevidsthed er i stand til at udarbejde et KRAV. Lovmæssige fiktioner er sjæleløse, og har ikke en særskilt bevidsthed. De kan derfor ikke, indenfor LOVEN, fremsætte et KRAV.

11) Som følge af ovenstående, og da Den Dømmende Magt i en de facto-domstol [faktisk, modsat lovmæssig] får al dens magt fra, hvad der ligner loven / vedtægter, så har ingen de facto-domstol, I VIRKELIGHEDEN, nogen magt over dig som et helt uafhængigt menneske (selvom de, naturligvis, ikke gider at fortælle dig det!). En de jure [lovmæssig] domstol er den eneste form for domstol, som du er underlagt i henhold til sædvaneret, og der er ingen af disse tilbage (medmindre du insisterer på, at retten kører efter de jure [lovmæssigt], ved at forlange en nævningesag. Men de vil **forsøge at** modstå med hver en fiber i deres sjæleløse, ‘koncernkroppe’).

12) DIG, og dine landsmænd, udgør hele den samlede ‘formue’ i dit land. Ressourcerne, kan muligvis betragtes som aktiver, men uden dig og dine landsmænd er de værdiløse. En mark skal nødvendigvis pløjes og sås til, før kartoflerne vokser frem. Når de er dyrket, skal de graves op, puttes i sække og transporteres, før de kan udføre deres værdifulde job til opretholdelse af livet. Uden indsatsen fra dig og dine landsmænd, kan INTET ske, og dit land er i sig selv en værdiløs klump jord.

13) Et samfund er, dybest set, ikke andet end en gruppering af ligesindede sjæle, da det er defineret som et antal mennesker forenet i fælles enighed om at drøfte, fastlægge og handle for et fælles mål. Et samfund laver sine egne regler, og dets medlemmer er forpligtet til at følge dem. Forskellige samfund kan eksistere, og have deres egne unikke sæt af regler. En måde at ‘kvæle’ en de facto-domstols handlinger på, er ved at hævde medlemskab af et samfund, der kun eksisterer i sædvanerettens retskreds. Verdens Æresborgersamfund [The [World Freeman Society](#)] er blevet oprettet netop til dette formål.

14) Kontraktlig forpligtelse. For at EN HVILKEN SOM HELST kontrakt kan være lovlig, INKLUSIV EN KONTRAKT MELLEM DIG SOM SAGSØGER ELLER SAGSØGT HOS EN DE FACTO-DOMSTOL, **skal** den bestå af følgende:

A) FULD OFFENTLIGGØRELSE fra begge parter. Ingen af parterne kan senere påstå at ‘det burde du have vidst’, hvis ikke det specifikt blev angivet på det tidspunkt, hvor kontrakten blev lavet.

B) Et VEDERLAG, der tilbydes af begge parter, hvilket er genstand for udvekslingen. Det skal være en sum penge, eller et emne af værdi. Begge parter bliver enige om, at deres VEDERLAG er den anden parts VEDERLAG værd (for dem selv).

C) LOVMÆSSIGE VILKÅR OG BETINGELSER for kontrakten, som begge parter bliver enige om.

D) 'Våde' UNDERSKRIFTER fra begge parter. Det betyder håndskrevne UNDERSKRIFTER, som foretages af to mennesker.

Selv om virksomheder og embedsmænd opfører sig, som om der er en lovlig kontrakt på plads, så er disse regler 99 gange ud af 100 ikke er blevet fulgt. (Måske er det 999 gange ud af 1.000 – eller endnu mere!). Når man stiller sig på disse 4 regler, er det at anmode om beviser den enkleste måde at sejle næsten enhver handling, der kan gøres imod dig, ind i dødvande. (Se nr. 16, nedenfor).

15. Aftale om at betale. Som følge af (14) ovenfor, kan alle 'betalingskrav', som kan resultere i retssager imod dig, stoppes af 'at gå med til at betale det krævede beløb *på betingelse af*, *at det bevises, at de 4 regler blev fulgt i første omgang. (Sørg for at sende dette brev med anbefalet post, og giv det overskriften 'Meddelelse om betinget aftale' og med 'Uden tab af rettigheder' skrevet et passende sted)*. I næsten alle tilfælde er ingen beviser mulige (fordi reglerne aldrig blev fulgt efter loven). Men ved 'at gå med til at betale' har du fjernet alle KONTROVERSER. Således kan en retssag, som kun eksisterer for at træffe afgørelse om et KONTROVERS, ikke finde sted. Hvis du modtager en stævning, kan du skrive tilbage (registreret!) med en kopi af din godkendelse af at betale, på betingelse af at beviserne fremlægges. Retten vil anse enhver yderligere handling for at være 'pjattet', dvs. et komplet spild af dens tid, da der ikke findes noget KONTROVERS [uenighed], hvorom den kan træffe afgørelse. (Retten kan endda anse den, som meldte sig i retten, for at være i foragt). (Se nr. 16, nedenfor)

16. ***"Jeg føler mig 'skyldig', fordi jeg skylder pengene". Nej, du skylder ikke en skid! Når du tager lånet ud, blev du 'tilbagelånt', hvad der var dit i første omgang. Du skabte 'pengene', da du underskrev Låne- eller kreditansøgningen. Ved at gøre dette, gav DU dem et forhandlingsmiddel kaldet 'pengene'. De indkasserede dette (*), og brugte det derefter til at tilbagelåne dig dine egne penge. Du skylder ikke en skid! DE skylder DIG – en undskyldning i det mindste – for at bruge dette tillids-trick på dig – OG FOR AT JAGE DIG FOR NOGET, DU ALLEREDE GAV DEM.***

(* Faktisk kunne de bare være gået med dine kontanter. Men det gjorde de ikke, fordi de er grådige, grådige, grådige, grådige. De vidste, at de kunne få dig til at betale alt tilbage, og også til at betale dem RENTER oveni det. Derfor var de allerede blevet betalt ÉN GANG, da de indløste dine penge, løb en risiko ved at tilbyde det tilbage til dig, og regnede med at blive betalt DOBBELT ELLER ENDNU MERE via 'renten'. ***Begynder du at føle en anelse mindre sympati? Hvis ikke, ved jeg ikke, hvad jeg ellers skal sige.***

"Kan det virkelig være sandt?" Svar: Ja, fordi der ikke findes nogen anden måde. Bankerne har ikke tilladelse til (ved LOV) at udlåne indskyderens penge (som de er i besiddelse af på grund af 'tillid'). Udlånsvirksomheder og kreditkortselskaber (osv.) har ingen indsatte penge i første omgang! Har de vel? ***Så hvordan kunne de ellers gøre det?***

17. 'Ansvar' i forhold til 'myndighed'. Du kan UDDELEGERE myndighed, men du kan kun DELE ansvar. Med andre ord, hvis du tildeler (uddelegerer) nogen at gøre noget, har du stadig ANSVARET for at få det gjort, ***og for alt, der kan ske som følge heraf.*** Hvis for eksempel en politibetjent udfører en hvilken som helst ordre, givet af en overordnet, så er den betjent personlig ansvarlig for, hvad der kan opstå som følge, ***og alle dem op ad kommandovejen betragtes som medskyldige, indenfor LOV.***

(Det var dét, Nürnberg-processen gik ud på.)

Derfor er det vigtigt, at hvis du uddelegerer myndighed, så uddelegerer du til det rigtige individ eller den rigtige gruppe af individer. Du uddelegerer til et individ, som vil udføre opgaven uden problemer. ***Og hvem du vælger, er dit valg, og dit ansvar.***

(Hvis dette var blevet påpeget under de Menezes rettergang, HERUNDER DEN ÅBENLYSE OVERTRÆDELSE AF SÆDVANERETTEN, kunne en masse ansatte i politiet – op til og med indenrigsministeren og statsministeren – let være endt bag tremmer. De såkaldte ‘juridiske professionelle’ udførte et grundigt, afgrundsdybt job – som normalt. ***En gylden mulighed, smidt i historiens spand, i kraft af ganske almindeligt, ubrugeligt sludder.*** Politiet blev anklaget i henhold til Loven om sundhed og sikkerhed [Health & Safety Act]. Hvilket var rent vrøvl! De burde være blevet tiltalt under sædvaneretten.)